

на Сърбия; пълномощниците на Англия, Италия и Турция дават гласъ, че трѣба да се остави на Турция.

Князь Бисмаркъ констатира слѣдствието на гласоподаването и прѣдлага на събранието да се съгласи върху цѣлото начертание на границата съ Прѣполацъ на Турция, а Враня на Сърбия.

Кара-Теодори паша обявява, че по въпроса за Враня той ще се произнесе, когато получи отъ своето правителство инструкции.

Лордъ Салисбюри като се произнася пакъ противъ устѣпването на Враня, като устѣпване вредно за Турция, отрича се да приеме направеното почертание на сърбскитѣ граници.

Прѣдъ видъ на това заявление прѣдсѣдателя казва, че ако то продължава да се поддържа, той ще бѣде длъженъ да констатира съ голѣмо съжаление, че урежданieto на тоя въпросъ се отлага, до гдѣто се дойде по сѣтнѣ до едно съгласяване.

Графъ Сентъ-Валлие изново настоява за присѣденението на Враня къмъ Сърбия и, за да послѣдува върху това едно незабавно съгласяване, прѣдлага нова спогодителна линия, която ще мине наблизу до Враня. Тогава града ще принадлежи не сърбското княжество, а пакъ Турция ще добие увеличение на пространството, което ѝ е нужно за обезпечение отъ опасностъ. Това прѣдложение извиква ново размѣняване на мисли и Конгреса най-послѣ рѣши да натовари делимитационната коммисия да начертае на югъ отъ Враня таквази граница, която като остави на Сърбия самиятъ градъ, да даде на Турция нужното пространство за запазване на нейнитѣ владѣния.

Прѣдсѣдателя турга подиръ това на гласуване цѣлото начертание на границата и получава пълното одобрение на Конгреса. Н. Свѣтлость съ удоволствие констатира тоя резултатъ и добавя, че протокола остава отворенъ за инструкциитѣ на турскитѣ пълномощници.

Всичкиятъ разглѣдани отъ делимитационната коммисия въпроси се отпратихъ въ редакционната коммисия за привождане въ надлежната форма.

Князь Горчаковъ прави слѣдующето съобщение:

„Въ това врѣме, когато високото събрание въ Берлинъ наближава да довърши дѣлото на умиротворението, съ което се е натоварило, рускитѣ пълномощници вѣрватъ, че ще бж-